

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XII. De Mari Episcopo Chalcedonensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

A

Κεφ. ια'.

α. ο βασιλευς Ιουλιανος, χριμαζα τις χριστιανους εις ομοσπονδιαν.

Ο Μέντοι βασιλευς Ιουλιανος καλ' ἀρχαίς ἡδὺς τοῖς πᾶσιν Φανείς, παρθαίνων ἔ πασῶν ὁμοιῶ ἐδείκνυτο ἀλλ' ἔνθα μὲν διαδο- λή περὶ κῆκων ἀντίκ' ἐγίνετο, παρθευμότητά τοῖς χριστιανοῖς τὰς αἰτήσεις παρῆχεν· ὅπερ ἵ μὴ τῆτο ἦν, τὸ οἰκείον μίτος, ὁ κοινῆ κῆ πάλτων χριστιανῶν εἶχε, φανερώς πᾶσιν εἶπε δὲ εἰκνυεῖ αὐτίκα γέν ναυοικιανῶν μὲρ τῶν ἐν κυζίκῳ ἐκκλησίαν ὑπὸ εὐζοῖου εἰς ἐδαφῶ καθαι- ρεθεῖσαν, οἰκοδομηθῆναι κελεύει, καθάδι κλυ βαρυλάττω Ἰπθίεις ἐλδυσίω τῶ τῆδε Ἰπισκό- πῳ, μὴ μὴ ἐνὸς δύο μιλῶν οἰκίαις ἀναλώ- μασι τῶν οἰκοδομίαν ποιήσῃ· τὸν μὲντοι ἐλλωισμὸν συνεκέρθει καὶ τὰ μὲν ἰεραῖ τῶν ἐλλήνων, ὡς ἐφλω, ἠέωκῶ· θυσιῶν δὲ ἐπε- ἴλει τῆ κωνσταντίνε πόλεως τύχη δημοσίᾳ ἐν τῇ βασιλικῇ, ἔνθα καὶ τὸ τῆς τύχης ἴδρυται ἀγαλμα·

CAPUT XI.

Quomodo Imp. Iulianus pecunias à Chris- tianis exegerit.

CÆterum Imperator Iulianus, cum initio imperii cunctis lenis ac placidus visus esset, progressu temporis non eundem se erga omnes præbuit. Ubi- cunque enim occasio dabatur obtre- ctandi Constantio, Christianorum pe- titionibus annuebat. Ubi vero ista oc- casio minime suppetebat, privatam odi- um quod contra universos Christianos conceperat, palam omnibus ostende- bat. Statim igitur Ecclesiam Novatia- norum in urbe Cyzico, quam Euzoius solo æquaverat, instaurari juber: gravis- simâ multâ Eleusio ejus civitatis Epi- scopo indictâ, nisi intra bimestre spa- tium suis sumptibus illam restituisset. Gentilium aut religionem omni studio promoveri cœpit. Ac templa qui- dem Paganorum aperuit, ut antea dixi, Ipse vero Genio urbis Constantinopoli- tanæ hostias publice immolavit in Bas- lica, in qua positum est simulachrum Genii publici,

Κεφ. ιβ'.

πεί μάρτυρ Ἰπθίτιου χαλκηδόνου.

Τὸ τε δὲ καὶ μάρτυρ ὁ τῆς ἐν βιθυνία χαλκηδόνου Ἰπισκόπου· χριστιανῶν μὲρ ἦν γὰρ δὴ πρὸς τὰ γῆρα ὑπόχρυσιν ὀφθαλμῶν ὑπομείνας· πολλὰ τὸν βασιλέα παρθευθῶν ἀπεύθεισε, τὸν ἀσεβῆ καλῶν, τὸν δὲ πρὸς ἀτὴν καὶ ἀθεῖον· ὁ δὲ λόγους τὰς ὑβρεις ἠμύνετο, τυφλὸν καλέσας· καὶ σέκ' ἄν, φη- σὶν, ὁ γαλιλαῖός σε Θεὸς θεραπεύσει σέ· γαλιλαῖον γὰρ εἰώθει ὁ Ἰουλιανὸς καλεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ τὰς χριστιανὰς γαλιλαῖας· ὁ δὲ δὴ μάρτυρ, παρρησιαίτερον πρὸς τὸν βασιλέα ἀπήνησεν· εὐχαριστῶ, φησὶ, τῷ Θεῷ τυ- φλάσαι με, ἵνα μὴ ἴδω τὸ πρόσωπόν σε ἕως ἐκπεπληκὸς πρὸς τὴν ἀσεβείαν· εἰδὲν πρὸς ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίνατο· δὴνῶς ἵ καὶ τῆτον μείρηχ' ἐώρακὼς γὰρ τὰς Ἰπθί Διοκλημιανῆ μαρτυρῶσαν τὰς ὑπὸ τῶν χρι- στιανῶν ἡμωμίας, παρθεύμως τὴ ἀπεύδειν

CAPUT XII.

De Mari Episcopo Chalcedonensi.

QUo tempore Maris Chalcedonis Bithyniæ urbis Episcopus, per- ductus ad Imperatorem; nam cum esset provectus admodum ætate, oculorum suffusione laborabat: illum graviter ob- jurgavit; impium & apostatam vocans, & religionis expertem. At ille convi- ciis reddens convicia, cæcum eum ap- pellavit. Neque vero, inquit, Deus tuus Galilæus te unquam sanaturus est, Quippe Iulianus Christum Galilæum, & Christianos Galilæos appellare con- sueverat. Maris contra majore cum fida- cia Imperatori respondens. Gratias, inquit, ago Deo qui me luminibus or- bavavit, ne viderem vultum tuum, qui in tantam prolapsus es impietatem. Ad hæc Imperator tum quidem nihil re- spondit. Sed postea cum graviter ultus est. Nam cum videret eos, qui regnante Diocletiano martyrium subierant à Christianis honorari, multosque animadverteret alacti

animo ad martyrium contendere; quasi hoc ipso Christianos ulcisci volens, aliam ipse vitam ingreditur. Et nimiam quidem crudelitatem illam, quae Diocletiani temporibus viguerat, declinavit: nec tamen à persecutione profus abstinuit. Persecutionem enim appello, cum homines quiete & pacate degentes qualicumque modo infestantur. Infestavit autem eos hac ratione. Legem tulit, ne Christiani humanioribus disciplinis instituerentur: ne si linguam, ut aiebat, acuisent, Gentilium Dialecticis expeditius responderent.

CAP. XIII.

De tu multuquem Pagani contra Christianos excitarunt.

Interdixit etiam ne in palatio militarent, qui Christianam religionem abjicere & simulacris sacrificare nollent. Ad hæc ne Christiani regendas provincias acciperent. Quippe, aiebat, lex ipsorum gladio uti vetat ad verus eos qui capitale supplicium commeriti fuerint. Multos præterea partim blanditiis, partim muneribus, ad sacrificandum impulit. Confestim igitur tum qui veri, tum qui falsi Christiani essent, tanquam in fornace probati, omnibus innotuerunt. Nam qui sincere atque ex animo Christiani erant, libenti animo cingulum deposuerunt, quidvis ferre parati potius quam Christum negare. Inter hos fuere Iovianus, Valentinianus & Valens, qui postea imperium tenuerunt. Ceteri vero qui non ex animo Christiani erant, sed divitias & honores hujus sæculi veræ felicitati præferrebant, sine ulla cunctatione ad sacrificandum se contulerunt. Ex quorum numero fuit Ecebolius Sophista urbis Constantinopolitanæ. Qui quidem ad Imperatorum mores sese fingens atque accommodans, Constantio quidem regnante, Christianam se religionem ardentissime colere simulavit: Juliano vero temporibus, Gentilium superstitioni supra modum addictus apparuit: post obitum autem Juliani, rursus Christianam religionem profiteri voluit. Etenim pro foribus Ecclesiæ se pronum abjiciens, his vocibus usus esse dicitur. Calcate me ut fal inspidum. Hujusmodi fuit Ecebolius; sicut antea levis atque inconstans, ita etiam postea. Per idem tempus Imperator, cum Perfas

Ἰπὸ μαρτυρήσασιν πολλὰς Ἰησοῦ ἀμνή-
ωσπερ αὐτὰ τέτω τὰς χριστιανὰς ἀμνή-
μῃ, Ἰπὸ ἐτέρων ἐτρέπετο· καὶ τὴν μὲν
ὑπερβάλλουσιν ἐπὶ διοκλητιανῶ, ὡμο-
τα ὑπερέθετο· ἐ μὲν πάντη τῆ διώκει α-
πέγχετο· διωγμὸν δὲ λέγω, τὸ ὅπως ἐν τα-
εῖπεν τὰς ἡσυχάζοντας· ἐτάραχθε δὲ ὡς
νόμῳ ἐκέλευε, χριστιανὰς παμδύσεως μὴ με-
τέχειν ἵνα μὴ, φησὶν, ἀκονώμενοι τὴν γλῶσ-
σαν, ἐτοιμῶς πρὸς τὰς διαλεκτικὰς τῶν ἑ-
λίων ἀπαντήσω

Κεφ. ιγ'.

Περί τῆς παραχρῆς ἢ ἐποίησαν οἱ Ἕλληες κατὰ τῆς
χριστιανῶν.

Εκέλευε δὲ, μὴ ἵ κατὰ τὰ βασίλει-
εραλεύεσθαι τὰς μὴ βυλομέδους κα-
ταλιπεῖν μὲν τὸν χριστιανισμὸν, ἐπὶ τὴν
δύειν δὲ τοῖς ἀγάλμασιν ἔρχεσθαι με-
μὴ χριστιανὰς τῶν ἐπαρχιῶν ἀρχιε-
γίνεσθαι, λέγων ὡς κελεύει νόμῳ
χρησθῆναι ξίφει καὶ τὸν ἀξία θανάτου πεπρω-
μεληκότων πολλὰς δὲ καὶ κολακείας κα-
δωρεαῖς ἐπὶ τὸ δύειν πωρετρέπετο· αὐ-
κα γὰρ ὡς ἐν χονδυθελῶ, οἷτε ὄντες χρι-
σιανοὶ καὶ οἱ νομιζόμενοι, φανεροὶ πε-
σιν ἐγίνοντο· οἱ μὲν γὰρ ὀρθῆ γνώμῃ χρι-
σιανίζοντες, ἐνδυμότεροι τὴν ζῶντι ἀπὸ
θεῶ, πάντα μᾶλλον ὑπομένειν ἢ ἀφί-
σαι τὸν χειρὸν ἀνέμενοι· ἐν τέτοις κα-
ιοδιανός, εὐαγγελιστὰς τε καὶ εὐαγγε-
ύσερον βασιλεύσαντες· ἐτέρω δὲ ὅτι μὴ τῆ
γνώμῃ ἐχριστιανίζον, ὅτι τὰ χρηματὰ
τὴν ἐνταυθα πημν, τῆς ἀληθῆς εὐδαίμο-
νίας περὶρίαντες, μὴ μελλήσαντες πρὸς
τὸ δύειν ἀπέκλινον ὡν εἰς ἦν καὶ ὁ κωνσταν-
τινοπόλεως θεοφίλης ἐκκηβόλι· ὅστις τοῖς τῶν
τῶ βασιλείων ἐπόμῃ, Ἰπὸ μὲν κα-
σαλῆς διαπύρως χριστιανίζων ὑπεκρίθη
Ἰπὸ ἵ Ἰουλιανῶ, γοργὸς ἐλλῶ ἐφανέτο
αὐτῆς μὲν Ἰουλιανῶν, χριστιανίζων ἠδὲ
ρίφας γὰρ αὐτὸν περὶ τῆς πύρας τῆς
εὐκήριε οἶκε, πατήσαλέ με, ἐβόα, ὡς
ἀλας τὸ ἀναίδητον. τοιῶτ' ἐμὲν εὐ-
φῶ καὶ εὐχερῆς ἐκκηβόλι· πωρετρέπετο
καὶ ὑσερον ἦν τότε δὲ ὁ βασιλεὺς, πωρε-
ἀμνή